

Arrest

nr. 176 872 van 25 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 24 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 29 juni 2015 België is binnengekomen, diende op 29 juni 2015 een asielaanvraag in. Op 8 december 2012 werden verzoeksters vingerafdrukken genomen in Noorwegen.

1.2. Op 25 april 2016 nam de adjunct-Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekend schrijven van 27 april 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*"Asielaanvraag: 29/06/2015
Overdracht CGVS: 21/12/2015*

U werd gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen op 23 maart 2016 van 14.24 tot 18.10 in het bijzijn van een tolk die het Somali machtig is. Uw advocaat meester Oger, loco meester Chatchatrian, was gedurende het ganse gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en tot de Reer Hamar clan te behoren. U bent geboren op 10 december 1975 te Mogadishu waar u gans uw leven in het district Hamarweyne woonachtig was. Voor het vertrek van uw familie naar Jemen in 2010, ten gevolge van een dispuut met de Habargidir clan, werd u door uw vader uitgehuwelijkt aan uw neef, A. A. O. In 2012 werd uw man vermoord door mensen in het uniform van de autoriteit ten gevolge van zijn werk als taxi chauffeur. Uw man had tevens problemen met al Shabaab. Na diens dood verbleef u bij uw oom langs vaderskant. Het was na de dood van uw man dat u regelmatig op stap ging met uw vriendin, tevens uw nicht, Habiba. Uw nicht werkte in hotel Medina in het district Hamarjajab waar er, zo verklaart u, veel parlementsleden verblijven. Tijdens een van deze uitjes werd u samen met uw nicht door twee mannen van al Shabaab meegenomen naar een huis in een door u onbekende plaats. U en uw nicht werden ervan beschuldigd samen te werken met de ongelovige mensen. Al Shabaab trachtte u en uw nicht te overtuigen hen te helpen om een aanslag te plegen op het hotel. Zowel u als uw nicht weigerden alle medewerking. Diezelfde avond nog konden u en uw nicht ontsnappen en namen jullie een taxi naar huis. Na deze gebeurtenis besloot u het huis niet langer te verlaten. Na een aantal dagen echter werd uw nicht gedood. Na haar overlijden was u des te meer vastberaden het huis niet te verlaten. Toen op een gegeven moment een man van de Habargidir clan, tevens de man die ervoor gezorgd had dat uw familie Somalië had verlaten, uw oom om uw hand vroeg en u zou vermoorden indien u zou weigeren, was voor u de maat vol en besloot u Somalië te verlaten. In november 2012 verliet u Somalië. 8 december 2012 vroeg u asiel aan in Noorwegen waar u, na een beroepsprocedure, een finale negatieve beslissing kreeg op 8 april 2014. Vervolgens vroeg u in België asiel aan op 29 juni 2015.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen de verklaringen die u afgelegd heeft bij de Belgische asielinstanties, Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) en het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (verder CGVS), en uw verklaringen bij de Noorse asielinstanties. Zo verklaarde u in eerste instantie bij Dienst Vreemdelingenzaken dat uw problemen in Somalië plaatsgevonden hebben in 2014 en dat u Somalië verlaten zou hebben op 15 mei 2014 terwijl u reeds op 8 december 2012 asiel aangevraagd heeft in Noorwegen (zie: vragenlijst CGVS, punt 3.1, 3.4 en 3.5 en verklaring DVZ, p. 11, in administratief dossier). Geconfronteerd met deze vaststellingen geeft u toe reeds asiel te hebben aangevraagd in Noorwegen en tot tweemaal toe een negatieve beslissing ontvangen te hebben.

Bovendien verklaart u Somalië verlaten te hebben in november 2012 (zie: bijkomend gehoor DVZ, in administratief dossier en gehoorverslag CGVS, p. 10). Deze informatie is echter in strijd met de informatie die terug te vinden is in het Noors asioldossier waar u verklaart Somalië verlaten te hebben op 1 februari 2012 (zie: Noors asioldossier, formulier voor registratie van aankomst en uitgebreide registratie van asielzoekers, punt 8, in administratief dossier).

Zo verklaart u vervolgens tijdens het gehoor op het CGVS dat uw man overleden is in augustus 2012 wat enerzijds in strijd is met uw beweerde datum van vertrek zoals opgegeven in het Noors asioldossier (1 februari 2012) en anderzijds met de data waarop uw man volgens uw verklaringen overleden zou zijn in het Noors asioldossier (15 december 2011 of november 2011) (zie: Noors asioldossier p.2 en gehoorverslag CGVS, p. 5). Bovendien verklaart u op het CGVS dat uw man werkzaam was als zelfstandig taxichauffeur en bedreigd werd door zowel al Shabaab als de overheid. U voegt vervolgens toe dat uw man om het leven werd gebracht door 'mensen in een uniform van de autoriteit' (zie: gehoorverslag CGVS, p. 9-10). In uw verklaringen in Noorwegen staat echter vermeld dat uw man als zelfstandige in een magazijn werkte en dat u vernomen had dat uw man vermoord werd door al Shabaab en tevens geen conflict met anderen had (zie: Noors asioldossier, p.2 en punt II, p. 2-4).

Vervolgens verklaart u zowel bij DVZ (zie: verklaring DVZ, p.7, in administratief dossier) als tijdens het gehoor op het CGVS (zie: gehoorverslag CGVS, p. 8 en p. 9) dat gans uw familie (moeder, vader, broers en zussen) in 2010 gevlucht zijn naar Jemen ten gevolge van clan gerelateerde problemen, u als

enige achterbleef in Mogadishu en door uw vader uitgehuwelijkt werd aan uw neef. In het formulier voor registratie van aankomst en uitgebreide registratie van asielzoekers van het Noors asioldossier opgesteld op 8 december 2012 staat echter vermeld dat uw moeder en vader woonachtig zijn te Mogadishu en tevens dat een zus, een broer en een halfbroer van u reeds sinds 2002 in Noorwegen wonen.

Wat betreft uw problemen met al Shabaab verklaart u in 2014 samen met uw nicht gearresteerd te zijn geweest door al Shabaab omwille van uw vermeende samenwerking met de 'muurtid' (ongelovige mensen). U werd opgedragen hen te helpen een aanslag te plegen op het hotel waar uw nicht werkzaam was. Indien u weigerde, zou u, volgens uw verklaringen, onthoofd worden (zie: vragenlijst CGVS, punt 3.1, 3.4 en 3.5 en gehoorverslag CGVS, p. 22-23). Gezien in het Noorse asioldossier enkel melding gemaakt wordt van de moord op uw man en de daaruit voortvloeiende problemen die u zelf meegemaakt heeft en u op geen enkel moment melding maakt van de bovengenoemde problemen met de islamistische groepering al Shabaab, kan er geen geloof gehecht worden aan deze problemen, aangezien, indien deze problemen zich werkelijk hadden voorgedaan in Somalië, verwacht mag worden dat u hier ook in Noorwegen melding van zou gemaakt hebben.

Bovendien verklaart u in de loop van het gehoor op het CGVS dat u gedwongen werd te huwen met een man van de Habargidir clan, die tevens de oorzaak was dat uw familie Somalië verlaten had, en dat deze gebeurtenis de concrete aanleiding was voor uw eigen vlucht uit Somalië (zie: gehoorverslag CGVS, p. 10). U vermeldde deze gebeurtenis echter niet bij DVZ noch kwam deze tijdens de Noorse asielprocedure ter sprake. Bovendien werd u bij aanvang van het gehoor op het CGVS de kans gegeven bijkomende redenen (die u op DVZ niet vermeldde) uiteen te zetten en hebt u ook daar de kans niet gegrepen deze te vermelden (zie: gehoorverslag CGVS, p.4).

Er kan ook geen geloof meer gehecht worden aan het profiel van alleenstaande vrouw dat u van zichzelf schetst tijdens uw asielprocedure in België. Zo zijn uw verklaringen over (de dood van) uw man niet geloofwaardig (zie supra) gezien de tegenstrijdigheden met uw verklaringen in Noorwegen en blijkt eveneens uit uw Noors asioldossier dat u daar in 2012 verklaarde dat uw ouders nog in Mogadishu wonen, terwijl u voor het CGVS verklaarde dat ze in 2010 naar Jemen waren gevlucht.

Gelet op bovenstaande tegenstrijdigheden kan er geen geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen met de islamistische groepering al-shabaab noch aan uw beweringen gedwongen te zijn geweest te huwen met een man van de Habargidir clan. Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Het door u neergelegde document kan uw asielaanvraag niet staven.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia" van juni 2014 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn.

Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of – instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper TRibunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierechtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en alshabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's.

Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinestations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners

die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

U legt ten slotte in het kader van uw asielaanvraag in België een document neer van een advocatenkantoor in Larvik (Noorwegen) dd. 29/5/2015, waar de bevindingen van een arts in werden opgenomen. Het document betreft echter geen officieel, door de arts ondertekend en afgestempeld medisch attest. Het vermeldt uw psychologische toestand in Noorwegen toen bekend was dat de Noorse autoriteiten u zouden repatriëren. Het document vermeldt niet dat uw toenmalige gemoedstoestand enige impact had op uw verklaringen voor de asielinstanties.

Bovendien verklaarde u zelf dat u pas in Noorwegen ziek bent geworden en er last had van 'bloeddruk, suikerziekte, te hoge cholesterol en stress'. U legt geen link met de door u beweerde problemen in Somalië (zie gehoorverslag CGVS, p. 18).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van volgende bepalingen:

"Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur."

Tussen een algemene uiteenzetting over de materiële motiveringsplicht en de beoordeling van omissies en tegenstrijdigheden, licht zij toe als volgt:

"II.1.2. Verzoekende partij blijft bij haar verklaringen zoals gedaan bij het CGVS, waar zij – in tegenstelling tot de DVZ – de tijd kreeg om alles gedetailleerd uit te leggen. Het DVZ gehoor is en blijft een samenvatting van hetgeen verzoekende partij verklaart en moet zeer snel verlopen."

Zij besluit dat zij volhardt dat haar leven in gevaar is, dat zij niet kan terugkeren naar Somalië en dat zij wel degelijk de vluchtelingestatus verdient.

De weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bekritiseert verzoekster als volgt:

"II.1.3. Verwerende partij stelt verder dat de verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Zij baseert zich hiervoor op een COI-focus dd. 19 februari 2016 op basis waarvan dit zou moeten blijken.

Het is onbegrijpelijk hoe de verwerende partij na lezing van deze COI-Focus tot een dergelijke conclusie is kunnen komen!

Zo geeft het CEDOCA rapport op de p. 21-24 een overzicht van complexe aanslagen waarbij telkens burgers om het leven kwamen.

Ook andere gewelddadige incidenten worden weergegeven op de p. 26-28.

Zo stelt citeert de COI-Focus op p. 29-30 tevens ACLED die stelt dat het geweld tegen burgers nog gestegen is:

“in een analyse van augustus 2015 stelt ACLED dat AMISOM er niet in is geslaagd om het geweld tegen burgers te doen verminderen.

Sinds februari 2012 toen het mandaat van AMISOM uitdrukkelijk ALSHABAAB als belangrijkste dreiging bestempelde en ondanks de uitbreiding van het mandaat naar de bescherming van burgers in mei 2013, is het aantal gewelddaden tegen burgers gestegen en blijft het niet langer beperkt tot Mogadishu maar verspreidde het zich over heel Zuid- en Centraal-Somalië. (...)

In een artikel van april 2015 berekende ACLED het relatieve risico in de periode van januari tot maart 2015 voor burgers van Afrikaanse landen om slachtoffer te worden van het gewapende politieke conflict. Na Libië, waar het risico eens zo hoog lag, bleek Somalië op dat moment het Afrikaanse land waar een doorsnee burger het hoogste risico loopt het slachtoffer te worden van het gewapend conflict. De analyse maakt geen onderscheid tussen Mogadishu en andere regio's.”

De COI-Focus stelt verder (p. 30):

[citaat uit COI Focus “Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu.” van Cedoca van 19 februari 2016]

Hoe de verwerende partij dit kan gelezen hebben en toch concluderen dat de situatie in Mogadishu niet noopt tot het toekennen van subsidiaire bescherming, is dan ook een raadsel...

II.1.4. Ook één van de afsluitende paragrafen van de COI Focus laat weinig aan de verbeelding over (p. 48):

[citaat uit COI Focus “Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu.” van Cedoca van 19 februari 2016]

II.1.5. Ook in de internationale pers vallen heel wat artikels terug te vinden over recente aanslagen, waarbij gewone burgers omkwamen (en die dus geen uitstaans hebben met de overheid) Hierna volgt een greep uit de veelheid aan verschenen artikels:

- 22 januari 2016: een aanval op een restaurant aan het strand, waarbij 20 doden vallen (stuk 3);*
- 26 februari 2016: een aanval op een hotel met minstens 14 doden tot gevolg (stuk 4);*
- 11 april 2016: een bomexplosie nabij een restaurant, met vijf doden tot gevolg (stuk 5);*
- 18 april 2016: een autobom die ontploft, met 4 doden tot gevolg (stuk 6).”*

2.1.2. De persartikels vermeld onder punt II.1.4. van het verzoekschrift worden gevoegd bij het verzoekschrift ter ondersteuning van het beroep.

2.1.3. In een aanvullende nota van 19 september 2016 brengt de Commissaris-generaal de COI Focus “Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu” van Cedoca van 6 september 2016 bij ter beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal Somalië.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoekster spreekt weliswaar op zeer algemene wijze de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus tegen, maar beperkt zich tot de stelling dat zij volhardt in haar verklaringen afgelegd tijdens het CGVS-interview.

De Commissaris-generaal heeft terecht gemotiveerd als volgt:

“Er dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen de verklaringen die u afgelegd heeft bij de Belgische asielinstanties, Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) en het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (verder CGVS), en uw verklaringen bij de Noorse asielinstanties. Zo verklaarde u in eerste instantie bij Dienst Vreemdelingenzaken dat uw problemen in Somalië plaatsgevonden hebben in 2014 en dat u Somalië verlaten zou hebben op 15 mei 2014 terwijl u reeds op 8 december 2012 asiel aangevraagd heeft in Noorwegen (zie: vragenlijst CGVS, punt 3.1, 3.4 en 3.5 en verklaring DVZ, p. 11, in administratief dossier). Geconfronteerd met deze vaststellingen geeft u toe reeds asiel te hebben aangevraagd in Noorwegen en tot tweemaal toe een negatieve beslissing ontvangen te hebben.

Bovendien verklaart u Somalië verlaten te hebben in november 2012 (zie: bijkomend gehoor DVZ, in administratief dossier en gehoorverslag CGVS, p. 10).

Deze informatie is echter in strijd met de informatie die terug te vinden is in het Noors asieldossier waar u verklaart Somalië verlaten te hebben op 1 februari 2012 (zie: Noors asieldossier, formulier voor registratie van aankomst en uitgebreide registratie van asielzoekers, punt 8, in administratief dossier).

Zo verklaart u vervolgens tijdens het gehoor op het CGVS dat uw man overleden is in augustus 2012 wat enerzijds in strijd is met uw beweerde datum van vertrek zoals opgegeven in het Noors asieldossier (1 februari 2012) en anderzijds met de data waarop uw man volgens uw verklaringen overleden zou zijn in het Noors asieldossier (15 december 2011 of november 2011) (zie: Noors asieldossier p.2 en gehoorverslag CGVS, p. 5). Bovendien verklaart u op het CGVS dat uw man werkzaam was als zelfstandig taxichauffeur en bedreigd werd door zowel al Shabaab als de overheid. U voegt vervolgens toe dat uw man om het leven werd gebracht door 'mensen in een uniform van de autoriteit' (zie: gehoorverslag CGVS, p. 9-10). In uw verklaringen in Noorwegen staat echter vermeld dat uw man als zelfstandige in een magazijn werkte en dat u vernomen had dat uw man vermoord werd door al Shabaab en tevens geen conflict met anderen had (zie: Noors asieldossier, p.2 en punt II, p. 2-4).

Vervolgens verklaart u zowel bij DVZ (zie: verklaring DVZ, p.7, in administratief dossier) als tijdens het gehoor op het CGVS (zie: gehoorverslag CGVS, p. 8 en p. 9) dat gans uw familie (moeder, vader, broers en zussen) in 2010 gevlucht zijn naar Jemen ten gevolge van clan gerelateerde problemen, u als enige achterbleef in Mogadishu en door uw vader uitgehuwelijkt werd aan uw neef. In het formulier voor registratie van aankomst en uitgebreide registratie van asielzoekers van het Noors asieldossier opgesteld op 8 december 2012 staat echter vermeld dat uw moeder en vader woonachtig zijn te Mogadishu en tevens dat een zus, een broer en een halfbroer van u reeds sinds 2002 in Noorwegen wonen.

Wat betreft uw problemen met al Shabaab verklaart u in 2014 samen met uw nicht gearresteerd te zijn geweest door al Shabaab omwille van uw vermeende samenwerking met de 'muurtid' (ongelovige mensen). U werd opgedragen hen te helpen een aanslag te plegen op het hotel waar uw nicht werkzaam was. Indien u weigerde, zou u, volgens uw verklaringen, onthoofd worden (zie: vragenlijst CGVS, punt 3.1, 3.4 en 3.5 en gehoorverslag CGVS, p. 22-23). Gezien in het Noorse asieldossier enkel melding gemaakt wordt van de moord op uw man en de daaruit voortvloeiende problemen die u zelf meegemaakt heeft en u op geen enkel moment melding maakt van de bovengenoemde problemen met de islamistische groepering al Shabaab, kan er geen geloof gehecht worden aan deze problemen, aangezien, indien deze problemen zich werkelijk hadden voorgedaan in Somalië, verwacht mag worden dat u hier ook in Noorwegen melding van zou gemaakt hebben.

Bovendien verklaart u in de loop van het gehoor op het CGVS dat u gedwongen werd te huwen met een man van de Habargidir clan, die tevens de oorzaak was dat uw familie Somalië verlaten had, en dat deze gebeurtenis de concrete aanleiding was voor uw eigen vlucht uit Somalië (zie: gehoorverslag CGVS, p. 10). U vermeldde deze gebeurtenis echter niet bij DVZ noch kwam deze tijdens de Noorse asielprocedure ter sprake. Bovendien werd u bij aanvang van het gehoor op het CGVS de kans gegeven bijkomende redenen (die u op DVZ niet vermeldde) uiteen te zetten en hebt u ook daar de kans niet gegrepen deze te vermelden (zie: gehoorverslag CGVS, p.4).

Er kan ook geen geloof meer gehecht worden aan het profiel van alleenstaande vrouw dat u van zichzelf schetst tijdens uw asielprocedure in België. Zo zijn uw verklaringen over (de dood van) uw man niet geloofwaardig (zie supra) gezien de tegenstrijdigheden met uw verklaringen in Noorwegen en blijkt eveneens uit uw Noors asieldossier dat u daar in 2012 verklaarde dat uw ouders nog in Mogadishu wonen, terwijl u voor het CGVS verklaarde dat ze in 2010 naar Jemen waren gevlucht.

Gelet op bovenstaande tegenstrijdigheden kan er geen geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen met de islamistische groepering al-shabaab noch aan uw beweringen gedwongen te zijn geweest te huwen met een man van de Habargidir clan. Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Het door u neergelegde document kan uw asielaanvraag niet staven."

"U legt ten slotte in het kader van uw asielaanvraag in België een document neer van een advocatenkantoor in Larvik (Noorwegen) dd. 29/5/2015, waar de bevindingen van een arts in werden opgenomen. Het document betreft echter geen officieel, door de arts ondertekend en afgestempeld medisch attest. Het vermeldt uw psychologische toestand in Noorwegen toen bekend was dat de Noorse autoriteiten u zouden repatriëren. Het document vermeldt niet dat uw toenmalige gemoedstoestand enige impact had op uw verklaringen voor de asielinstanties.

Bovendien verklaarde u zelf dat u pas in Noorwegen ziek bent geworden en er last had van 'bloeddruk, suikerziekte, te hoge cholesterol en stress'. U legt geen link met de door u beweerde problemen in Somalië (zie gehoorverslag CGVS, p. 18)."

Verzoekster diende bij aanvang van de asielprocedure bij de Dienst Vreemdelingenzaken een aantal type-vragen beknopt maar nauwkeurig te beantwoorden. Dit doet in geen enkel geval afbreuk aan de verplichting om steeds de waarheid te vertellen. De loutere beweringen van verzoekster dat zij niet kan terugkeren naar Somalië en dat haar leven er in gevaar is, volstaan niet om bovenstaande vaststellingen te weerleggen, nu zij haar vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt aan de hand van geloofwaardige verklaringen.

Verzoekster beperkt zich in wezen tot het volharden in haar verklaringen, hetgeen echter de omstandig uitgewerkte motieven van de bestreden beslissing niet weerlegt.

De aangehaalde motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van het voordeel van de twijfel zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 11, nr. 1) omtrent de veiligheidssituatie in Mogadishu daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie er volatiel blijft en de situatie complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (*cf.* HvJ 17 februari 2009, *Elgafaji / Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, ECLI:EU:C:2009:94; punt 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, *Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, C-285/12, ECLI:EU:C:2014:39; punt 30; EHRM, *NA / Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. / Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit de door verzoekster toegevoegde informatie en de door verweerder neergelegde informatie en de in het administratief dossier opgenomen informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al-Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

Verzoeksters verwijzingen naar stukken uit de in het administratief dossier opgenomen landeninformatie die betrekking hebben op het geweld waarbij ook gewone burgers om het leven kwamen en waarbij geregeld complexe aanslagen worden gepleegd, bevestigen slechts de boordeling zoals deze in bestreden beslissing werd gemaakt.

De persartikels die verzoekster in het verzoekschrift opnam, zijn niet afkomstig van een onafhankelijke internationale organisatie en het betreft bovendien berichtgeving over wat kan worden beschouwd als incidenten, waarvan de inslag vergelijkbaar is met de incidenten vervat in de door de Commissaris-generaal gehanteerde informatie.

De persartikels zijn dan ook niet van aard om de vaststellingen van de bestreden beslissing in een ander licht te plaatsen. De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekster vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng oktober tweeduizend zestien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP